

РЕШЕНИЕ

№ 1281

гр. София, 24.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 28.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **13488** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е на 21.12.2018г., преди изменението на чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, в сила от 01.01.2019г., по жалба на О. В., [дата на раждане], гражданин на Кралство Х., чрез адв. К. Г., против Заповед за задържане на лице, издадена на 02.12.2018 г. в 20:50 ч. от М. Р. Е., на длъжност старши полицаи в сектор „М.“ МВР, с която жалбоподателят бил задържан на основание чл.72, ал.1, т.3 от ЗМВР за нарушаване на обществения ред на метростанция „Искърско шосе“ в 08 РПУ.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна. Твърди се, че жалбоподателя бил задържан без да му бъде разяснено за какво го задържат, заповедта не му била предявена, не му бил даден достъп до адвокат, както и не му бил осигурен преводач. Навеждат се доводи, че заповедта е издадена при нарушения на материалния закон и административно-производствените правила, немотивирана, при липса на данни за извършено престъпление, които да обуславят задържане на лицето и при липса на фактически и правни основания за издаването ѝ. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и се представлява от адв. Г., която пледира за отмяна на заповедта, излагат се и подробни съображения в писмени бележки. Моли за отмяна на заповедта.

Ответникът по жалбата - полицейски орган при сектор „М.“, отдел „Пътна полиция“ - СДВР – редовно призован, не се явява, представлява се от юриск. П., който моли

жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд – София – град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Оспорената заповед е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, с която е наредено задържане на О. В., гражданин на Х., за срок от 24 часа.

От представената административна преписка се установяват твърдения, че жалбоподателя, заедно с други 4 лица на метростанция „Летище С.“ и в последствие във влака, посока център били нарушавали обществения ред, в резултат на което били задържани и предадени на екип от 08-РПУ.

По делото е представено решение от 26.02.2019 г. на Софийски районен съд, НО, 3-ти състав, постановено по НАХД 20341/ 2018 г., с което жалбоподателя О. В. е признат за невиновен по повдигнатите обвинения за конкретния случай.

Съдът, като съобрази данните по делото и доводите на страните, намира жалбата за процесуално допустима, като подадена в срок от надлежна страна. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – полицейски орган.

Оспорената заповед е незаконосъобразна. Заповедта за задържане не съответства на изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 1-6 ЗМВР. В същата е посочено бланкетно правно основание за издаването ѝ – чл. 72, ал. 1, т. 3 от ЗМВР, липсват каквито и да било фактически основания. В административната преписка не се съдържат писмени доказателства, които реално да сочат на съпричастност на лицето към извършване на вмененото му нарушение.

Съдът намира, че от приетите по делото писмени доказателства не би могло да се извлекат факти, обосноваващи задържане на лицето. Не са представени и доказателства дали на лицето са му били разяснени фактите и обстоятелствата, поради които го задържат. Не се установява да му е бил назначен преводач, в следствие на което не е установено по безспорен начин, дали лицето е разбрало основанието, на което го задържат. Върху оспорената заповед е записано, че същата е обявена на жалбоподателя на 03.12.2018г. с помощта на преводач Е. И. Б.(В.), като е вписан още един преводач – Д. А. Х., без да е посочено на какъв език е извършван превода и дали тези лица притежават съответната легитимация за преводачи. Следва да се има предвид, че от мотивите към решението на СРС, става ясно че жалбоподателя не владее добре английски език и след като не е ясно на какъв език е извършван превода, това обяснява поведението му да откаже да подпише предоставените му документи. С това е допуснато нарушение на чл. 16 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи, довело до ограничаване правата му съгласно чл.74, ал.3 ЗМВР.

Заповедта, предмет на настоящето производство, е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т.3 от ЗМВР, съгласно която разпоредба полицейските органи могат да задържат лице,което показва тежки психични отклонения и с поведението си нарушава обществения ред или излага живота си или живота на други лица на явна опасност. Нито една от посочените в разпоредбата хипотези не се установява по делото, поради което съдът приема, че заповедта е издадена при липсата на посочено

фактическо основание. Въпреки предоставената на полицейския орган оперативна самостоятелност, за същия остава задължението да обоснове необходимостта от задържане на лицето, дори при наличието на данни за извършено престъпление от конкретното лице, каквито в случая не се установиха. Такива биха били изложени причини, свързани с неотложни процесуално-следствени действия и необходимостта от незабавното им провеждане, бягство на лицето и опити за осуетяване на разследването. Дори и в този случай, налагането на най-тежката мярка за процесуална принуда и ограничаване на правото на свободно придвижване на лицето при стандартите, наложени от чл. 5 от ЕКЗПЧОС, изисква обосноваването на абсолютна необходимост за целта. Такива обстоятелства биха били нежелание на лицето за съдействие за придружаване на полицейския орган в съответното поделение на МВР /по делото се установява точно обратното – съдействие на лицето на полицейския орган/, наличието на данни за висока общ. опасност на лицето и за възможността от извършване на друго престъпление, за пораждаване на съмнения за бягство и укриване. При липсата на каквито и да било такива съображения и съответстващи фактически обстоятелства, заповедта за задържане не следва да се счита за мотивирана. Настоящият случай е именно такъв и съдът намира, че за издаване на оспорената заповед не са налице материално-правните предпоставки за издаването ѝ. Същата е издадена и при съществено нарушение на административно – производствените правила, предвид липсата на изложени фактически и правни основания за издаването ѝ и допуснатото нарушение на чл. 16 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в Министерството на вътрешните работи. По така изложените съображения настоящият състав на съда намира, че оспорената заповед за задържане е незаконосъобразна и следва да бъде отменена. Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София – град, 4 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на О. В., [дата на раждане], гражданин на Кралство Х., чрез адв. К. Г., Заповед за задържане на лице, рег.№ 3383зз1986 издадена на 02.12.2018 г. от М. Р. Е., на длъжност старши полицаи в сектор „М.“ МВР, с посочено правно основание чл. 72, ал. 1, т. 3 от ЗМВР.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: